

работѣше, скиташе пакъ по кръчмитѣ и едва търпѣше жена си.

Една сутрина чорбаджи Нено бѣ страшно разтревоженъ. Той повика Неновица и поиска да му даде дветѣ кесии съ паритѣ, които тя по негова заповѣдъ бѣ прибрала отъ долната стая.

Неновица се опули и запита:

— Какви пари?

— Дветѣ кесии, едната съ злато, а другата съ сребро.

Чорбаджийката се втрещи.

— Една кесия имаше на мендерлика и азъ нея зехъ, друга нѣмаше.

Двамата съпрузи прежълтѣха, и дълго време се гледаха като нѣми.

— Какъ така? Тука има пакъ кражба... и опули очитѣ си Нено.

— Викайте Никола, викайте слугитѣ! Паритѣ ми, умирамъ. Дръжте ме... шесдесетъ хиляди гроша...

Смущение, тревога, викове, клетви, цѣла недѣля... паритѣ не се намѣриха. Чорбаджи Нено се поболѣ и нѣскоро умрѣ отъ мъжа.

Чорбаджи Неновица сега остана на рѣцетѣ на своето мамино детенце. Никола всѣки день искаше пари отъ майка си и налиташе съ страшни юмури върху нея и чрезъ бой измѣкваше всичкото ѣ скрито богатство. Имането на чорбаджи Нена бѣ разпиляно и стоката разпродадена или заложена.

Пакоститѣ на маминото детенце бѣха толкова голѣми, че единъ день полицията го закара въ затвора. Щомъ го пустнаха отъ конака, Николчо задигна отъ нѣкъде пари и избѣга въ Влашко.